XXII. évf. 1935 január 1. szám.

AZ ÁG. H. EV. MISSZIÓ-EGYESÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

ALAPÍTOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Megjel. havonta. Előfizetési ára: 1 évre 1 pengő. Postatakarékpzt. számla 17.270 sz.

SZERKESZTI: D. BÁRÓ PODMANICZKY PÁL és NÉMETH KÁROLY.
FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: D. BÁRÓ PODMANICZKY PÁL, EGYETEMI TANÁR.
A Missziói Lapok szerkesztősége: Sopron, Károly magaslati-u. 4.
Felelős kiadó: DRENYOVSZKY JÁNOS Kispest, Fő-tér 12., fsz. 2.

A misszió és én.

— A celldömölki konferencián tartott előadás. —

Máté 28, 18—20. Ez több mint parancs és üzenet. Mert átrezdül azon a szeretteitől megváló nagy lélek bucsuszavainak melege s mert klasszikus tömörséggel foglalja össze mindazt, amivel Jézusnak tartozom. Azt is mondhatnánk tehát, hogy ez a három vers Jézus végrendelete vagy a keresztyénség programja. De még ennél is több. Mert ha elmélyedünk ebbe a szövegbe, akkor ráeszmélünk, hogy ez egyuttal prófécia. Mert két egyéniségről van ott szó. Az egyik Jézus, az Istenember; a másik pedig én vagyok, a föld porában küzködő, erőtelen, bűnös ember. Végtelen távolság van köztünk s mégis egymásra vagyunk utalva. Jézus szavaiból itt is kicsendül egy más alkalommal tett kijelentése: „Nálam nélkül mit sem cselekedhettek;" de viszont ő sem lehet el nélkülem. Jézus az én megváltásomra is küldetett s az én munkámra is számít. Az én tevékenységem, bármily szerény legyen is, egy hasznosítható kövecskéje az ő örökkévaló épületének.

Azt hiszem számtalan olyan munkása volt már a keresztyénségnek, akinek tragédiája azzal magyarázható, hogy nem volt tudatában az őt Jézussal egybefüző egymásrautaltságnak. S talán nem csalódom, ha a keresztyén misszió helyenkénti és időnkénti eredménytelenségének egyik okát abban lelem meg, hogy az illető munkás csak a missziói parancsot tartotta szem előtt s nem ügyelt eléggé azokra a szavakra, amelyek azt bevezetik és követik. Lehet, hogy bűntudata nagyon erős volt s annyira marcangolta lelkét, hogy szorgalmas munkájának eredménytelenségét egyedül bűnös voltának tudta be s nem vette észre, hogy Jézus épen bűnei miatt szemelte ki őt arra, hogy szószólója legyen a többi bűnös ember előtt. „Nékem adatott..." mondja Jézus. Nékem, aki egyedül képes elfedezni a te bűneidet s így amikor teljesíted parancsomat, én vagyok az, aki elvégzek mindent, aki téged csak eszközül használlak az Isten országának felépítésében. Máskor meg az lehetett a baj, hogy az illetőnek nem volt elég erős a bűntudata s azt hitte, hogy a világi hatalom szárnyain gyorsabb ütemben viheti előre Jézus hajóját. Egyszer a politikai hatalomnak, máskor egy fegyveres hatalomnak, vagy egy pénzügyi hatalomnak vitorláit feszítette ki s nem gondolta át Jézus szavait: „Minden hatalom..." Tehát az a hatalom is, amelyre reábiztad magadat s

amelynek össze kellett volna omolnia, mert az én cégerem alatt merőben világi célok szolgálatába állította az én hajómat. S végül hányszor jutott zátonyra a hajó csak azért, mert a kormányos megfeledkezett arról, hogy tulajdonképpen Jézus a kormányos: „Tiveletek vagyok...“ Tiveletek, mert ti az én barátaim vagytok s mert én csak veletek tudok s akarok eljutni az Isten országának révébe.

Mindezt nagyon szívünkbe kell vésnünk, ha keresztelünk, tanítunk és megtartatni akarjuk minden népekkel mindazt, amit Jézus parancsolt nékünk. Mert a gonosz idők korántsem multak el még fejünk felett. Mi, akik a magyar evangélikus külmisszió céljait szolgáljuk, nem hunyhatunk szemet ama fájdalmas, de tagadhatatlan valóság előtt, hogy a magyar nép is misszionálásra szorul; mert özönével akad közte olyan ember, ki csak káromolva veszi ajkára Jézus nevét. És nem hunyhatunk szemet ama megállapításunk előtt, hogy a magyar társadalom körében sem magánéleti sem közéleti vonatkozásban nem vert még igazi gyökeret a Tizparancsolat sem. Azokban az országokban, ahol erősebb a keresztyén emberek missziói felelősségérzete, nincs is szükség az állami gyámkodásra, mert ott aligha eshetik meg az, hogy közéleti szerepléshez jutnának olyan egyének, akiknek magánélete akár a 4-ik, akár a 6-ik, vagy bármely egyéb parancsolat szempontjából kifogás alá esik. Ha azonban közelebbről megfigyeljük ezeknek a nálunk boldogabb, megelégedettebb nemzeteknek keresztyénségét — s itt elsősorban az északeurópai evangélikus nemzetekre gondolok, — mindenütt megállapíthatjuk azt, hogy ez a magasabbrendű, tisztultabb keresztyénség természetszerű gyümölcse egy erőteljes, lendületes s áldozatokban igen gazdag külmissziói tevékenységnek.

Legyünk azért mi is rendületlen követői Jézus missziói parancsának. Bizzuk magunkat őreá s egyedül őreá, mert néki adatott minden hatalom s ő velünk van mindennap a világ végezetéig.

Dr. Scholtz Oszkár.

Misszió és a finn lélek.

A misszió és a finn lélek époly idegen és szemben álló egymással, mint a misszió és egy másik nép lelke. A nemzeti léleknek magában egészen idegen ez, önzetlen és oly nagy áldozatokat kivánó munkát végezni idegen népek között, hanem ez a nemzeti lélek szívesebben szolgálja és keresi a maga érdekeit és más népektől kiragad szabadságot is. Azonban a keresztyén néplélek is hideg lehet a missziói munka iránt és minden fáradtságos munka iránt a keresztyén célok megvalósítása mellett is, mind saját népe, mind más népek között. Ez által a keresztyén nép csak neve és szokása szerint keresztyén, de nem lélek szerint. Minden keresztyén munkában valami egészen másra van szükség, mint nép, illetve egyéni lélekre. A Szentlélekre van szükség! Egy nép sem kezdheti meg a missziói munkát a nemzeti léleknek hatása alatt, hanem a missziói átszellemülésnek az ösztönzője mindig a Szentlélek. Igen sokszor a misszió ellen volt a hivatalos egyház is, de ennek ellenére az élő gyülekezet mindig erőt áldozott erre a munkára.

Mindenütt, ahol erős missziói törekvés kezdődött meg, előtte járt a felébredés hulláma, mely elsöpörte utjából az emberi szellem önzését és hozott helyébe áldozatkész szellemet. Így kezdte meg a missziói munkát a herrnhuti gyülekezet 1728 ban és ugyanúgy született meg az angol-misszió 1792-ben. Mindkét esetben a hivatalos egyház hideg önmegelégedettséggel szemlélte a történő eseményeket. Szabad missziói társulatok ápolták a munkát.

Lehet, hogy valamely népnek vannak olyan erényei, melyek segítették a missziói munkát, de ezek nélkül is születhetik élő missziói tevékenység, minden igazán felébredő népben. A finn nép erényei közül ebben a kapcsolatban beszélni lehet vendégszeretetről, amit szívesen végzett az Úr parancsolatára; „Ingyen vettétek, ingyen adjátok" (Mt. 10, 8b. v.) Ugyanígy a finn szívesebben tesz valamit, mint beszél róla, és ezért nekik könnyebb arra gondolni, „hogy Isten országa nem beszédben áll, hanem erőben" (I. Kor. 4, 20. v.) Hanem, amint mondottam csak az igaz felébredés teszi azt, hogy a nép az erényeit missziói munkára használja fel.

Finnországban ez a missziói eszme sokáig csak egyeseké volt. A nép nem is lelkesedett a misszióért, de nem is fordult ellene. Egészen halott volt a XIX-ik század elejéig, noha többek között a londoni missziótársulat is nógatta egyházunkat, hogy vállaljon magára missziói munkát. A papság mélyen aludt a lágymelegség állapotában és a nép csak sejtette, hogy a felébredés megkezdődik. Végre kezd megindulni az Úr lelke és felébreszti a népet. Hatalmas méretekben terjedt el a felébredés hulláma Szavoból, közép Finnországból, nyugat felé Pohjanmaba és kelet felé, Karjalába és mindkét helyről elindult dél felé és majdnem az egész országot meghódította az élő Istennek. A mozgalomnak vezető lelkészei találkoztak olyan missziói emberekkel, mint a Brit- és külföldi Bibliatársulatot képviselő Paterson Jánossal és Gossner János lelkésszel. Malmberg Miklós Gusztáv az ezektől kapott missziói eszmét vitte magával Pohjanmá-ba és Renquiest Henrik Karjalába a fölébredt nép közé. A felébredt lelkészek eleinte a svéd misszióegyesület javára gyűjtöttek pénzt takarékperselyekkel. A nép kezdett felmelegedni a dolog iránt, annak ellenére, hogy a felébredés elterjedésének idejében, az 1830-as és 1840-es években a saját lelkük üdvösségrejutásának kérdése olyan nagy volt, hogy a többi kérdések emellett háttérbe szorultak. Azonban hamar megszületett az ellenállás. A finn néplélek nem tudta elviselni az Úr Lelkét. A felébredteknek gúnyt és szenvedést kellett elviselniök honfitársaiktól, de különösen a hivatalos egyháztól és a bürokratikus államtól. A kalajoki törvényszéken 1838-ban megvádolták a felébredés-mozgalom vezetőit: Lagus, Malmberg, és Durchman lelkészeket és Roos kátránykereskedőt, többek között azért is, hogy a missziónak pénzt gyűjtöttek takarékperselyekkel. A lelkészeket állásuktól félévre megfosztották, míg Roost pénzbüntetésre ítélték. A missziói munkát nem tekintették törvényesen megengedettnek és az állami tisztviselők mindenképen megpróbálták hátráltatni ezen eszme elterjedését. A felékredt lelkészek ápolták a misszió eszméjét, amely olyan szívósan maradt a népben jobb időkre, mint hamu alatt a parázs.

1855 márciusában meghalt I. Miklós orosz cár. A finn nép fellélekzett, mert nagy teher alól szabadult meg. II. Sándor liberális kormányának idejében enyhébb lett a bürokratizmus és szabadabb szelek fujdogáltak hazánkban. A népben a misszió szeretete fokozottabb mértékben ébredt fel. Az általános véleményt a hirlapok is megpuhitották és kedvezővé tették a misszió számára. Ennek az állásfoglalásnak még nagyobb lendületet adott a lipcsei misszió igazgatójának, Dr. Graulin-nak 1856 szeptemberében Helsinkiben tartott előadásai. Ugyanebben az évben ünnepelték a keresztyénség finnországi megindulásának 700 éves jubileumát Az általános vélemény az volt, hogy ennek a jubileumnak igazi megünneplése elkötelezés a missziói munkára. A kormány engedélyével összegyűjtötték azon a napon az összes finn gyülekezetekben az adományokat a misszió számára. Ez az adomány 4 300 rubelt, körülbelül ugyanannyi pengőt tett ki. Elhatározták, hogy a vagyont az országban mindaddig megőrzik, amíg a kormány engedélyt ad missziói társulat alakítására. A nép ujjongott az elért győzelem miatt és folytatólagos és céltudatos munkát akart végezni. 1857 december 19-én nyújtották be a kormánynak a missziótársulat megalapítása iránt való kérvényt, amelyet aláírtak honunk nagy fiai közül: a Kalevala népeposz összegyűjtője, Lönnrot Illés, a költő Topelius Zakariás és Meurman Agaton államférfi. Az enge-

délyt megkapták és a nép ünneplése mellett megalapították a finn misszioi Társulatot 1859 január 19-én. A Társulat részben önálló, részben egyházi szerv lett, amelynek választmányában hivatalból tagságot kap mindig két finn evangélikus püspök, a választmány többi tagját pedig a Társulat szabadon választja.

Reményteljesen kezdték meg a munka tervezgetését. Kezdetben misszionáriusokat szándékoztak küldeni a finn ugor testvérnépeink közé közép-Oroszországba és Ázsiába, ahol még mindig pogány és mohamedán törzseink laknak. De II. Sándor megtiltott minden missziómunkát birodalmában. Kezdetben meg kellett elégedni azzal, hogy támogatták a lipcsei-, hermansburgi- és a Gossner-féle missziótársulatokat. Odahaza pedig elterjesztették a nép között az imádság és az áldozatkészség lelkét. A nép erősen remélte, hogy saját missziói területhez jutnak a pogányok között. Ezért nyitották meg 1862-ben Helsinkiben a misszionárius képző iskolát. Két év alatt annyira kiépítették az iskolát, hogy teljesen kész misszionáriusokat lehetett képezni. 1868-ban felavattak 5 misszionáriust, akik ebből az intézetből kerültek ki. A nép már egész szellemével odaadta magát a missziói eszmének és készen voltak ezeknek az embereknek a munkáját támogatni messze Afrikában: az Ambo-földön. Mikor utnak indították őket ugyanennek az évnek júniusában, a kikötőben az elutazóknak „Az erős vár a mi Istenünk"-et énekelték.

A fellendülést követte a fáradtságnak az ideje, amely megpróbálta a finn nép missziói hűségét. Ekkor a kitartás erősen aláhanyatlott és az ujságok is támadást indítottak a misszió ellen. Ez azért történt, mert a misszionáriusoknak hátrálniok kellett az egyik néger törzstől a másik után egészen annyira, hogy csak az odongai törzs királya engedte meg nekik, hogy közöttük működjenek. Még ezek között is állandóan veszélynek voltak kitéve. Csak 1876-ban, tehát 8 évvel Afrika földjére léptük után keresztelték meg az első ambó négert. Az itt működő misszionáriusok közül kettő hazajött, hogy elbeszéljék a helyzetet. Ezek élesztettek új bátorságot a finn népben. Lelkesedésükkel újra meggyőzték az embereket, akiknek az áldozatkészségével sikerült a Misszió Társulat háztartását egyensúlybahozni. Ez alatt a 10 év alatt be volt zárva a missziói iskola, de 1888-ban újra megnyitották. Ettől kezdve a nép mindig dolgozott a misszióért. Olyan egyesületek alakultak, amelyekben a bibliaolvasás és ének közben a misszió számára kézimunkákat készítettek. Ezen kívül majdnem mindenütt rendeztek missziói ünnepélyeket, egy-egy helyen többször is. Voltak azonban imaórák is az egész országban. Emellett fütötte a népet az áldozatkészség tüze is, noha három évig tartó elemi csapások teljesen szegénnyé tették az országot. Kinn a misszióterületen is voltak nagy csapások, de most már a nép nem rendült meg miattuk, hanem imádságban megalázkodott a misszió Ura előtt. Egészen a század végén meggyőzte a nép hite és lelkesedése a diákságot is, amelynek köréből ügyes munkaerőket kaptak a misszió számára. Így a népnek és az intelligenciának a lelke ugyanaz volt ebben a drága munkában. Új munkásokat küldtek az ambók országába, a régiek pedig hazajöttek pihenni és elbeszélni az Isten csodálatos dolgait a pogányok között. Reményteljesen fordult az évszázad. **Folytatjuk.**

A Missziói Gyermekszövetség órája.

Ének: Nagy dolgokat vittek végbe A lelkes apostolok, Mint mentek a tűzbe, vészbe, Szívük nem tántorodott. Te szállítál, Szentlélek, rájuk, Erősítéd lelküket, Oszlattad félelmüket, Te voltál a bátorságuk. És ha elhívád őket, Támasztál új küzdőket. (Dallama: Hogy ne dicsérném az Istent.)

A *kezdő ima* tartalma: 1. Hála a Szentlélektől ihletett próféták küldéséért. 2. Könyörgés a prófétai intés iránt érzékeny lélekért.

Ige: Jónás 1, 1—6; 12—15; 2, 1—2; 11; 3, 1—8. Az egész könyvből a tanító és a gyermekek közösen olvassák a gyermeki értelem által könnyebben érthető szövegrészeket, ezután a tanító előadja Jónás ninivei esetét, utalva arra, hogy Jónás próféta és misszionárius volt.

Kérdések: Miért nem akart Jónás Ninivébe menni? Kinek az akarata teljesült, Istené-e, vagy Jónásé? A világváros, melyen három nap alatt lehetett átmenni, egyetlen egy ember igehirdetésétől megtért. Miért nem szabad a misz-

sziói gyermekszövetségbe való belépés elől huzódoznunk? Isten maga áll az ilyen mozgalmak mögött. Ő indította meg annak az 1751 gyermeknek a szívét, aki már csatlakozott.

Történet: János mester évszázados régi házban lakott. Háza alatt mély, sötét pince volt. Szép nyári napon a János bácsi kis leánya a pince ajtaja előtt játszott. Egyszercsak nyávogást hallott a kisleány. Felszaladt apja csizmadia-műhelyébe és lélekszakadva hebegte: „Édesapám a pincében kis cica nyávog!" Apja azt felelte: „Nem lehet az, gyermekem, mert a pincét évek óta nem nyitotta ki senkisem. Nincs is a háznál semmiféle macska!" Pár nap mulva megint hallotta a kislány a nyávogást. Újból kérte apját, hogy nyissa ki a pinceajtót. Apja megint megnyugtatta a kislányt: „Nem lehet a pincében állat, hiszen a pince egyetlen kis ablaka be van rakva téglákkal". A lányka azonban csak könyörgött: „Nyissuk ki a pincét!" — Mikor aztán az édesapa és több házbeli is hallotta a mélységből felhangzó nyávogást, mégis kinyitották a pincét. Átvizsgálták minden zegét-zugát és végre rájöttek, hogy egy helyen, a pince falában tényleg macska nyávog. Mindenki azon törte a fejét: „Hogyan kerülhetett a macska a pince falába? Kilehet-e bontani a falat a macska kedvéért?" — János mester úgy határozott, hogy a macskát nem szabadítják ki, mert ahogyan bekerült a fal üregébe, úgy majd ki is mászik onnan. Félénken nézegette a mester a régi repedezett, omlatag pincefalakat. Azt mondogatta: „Dehogy bontjuk ki a falat egy macska kedvéért! Még le talál szakadni a régi ház!" — Napokig ott volt a macska és nyávogott tovább. Mikor két hét is eltelt és a kislány már sírt, hogy most már éhen kell vesznie a cicának, mert a falüregben bizton nem kap enni, — akkor az apja átment a szomszédba. Elmondta, hogy mi van az ő pincéjükben. A szomszéd udvar sarkában dolgozgatott egy szobafestő mester. Ő is meghallotta, amit János mester a pincéről, meg a cicáról mondott. Abban a pillanatban letette a munkáját. Gyorsan fejszét és csákányt ragadott. Átment a pincébe. Nekilátott a falbontásnak. Nem volt könnyű ez a munka, de negyedóra múlva a kiéhezett cica mégis napvilágra került. Miért? Mert a szobafestő nem okoskodott, nem töprengett, nem ijedezett, hogy leszakad a pince. Nem is szólt, tanácskozott senkivel. Tudta, hogy életmentéskor nem okoskodni, folyton csak gondolkodni, fontolgatni, hanem *cselekedni* kell. És életmentéskor Isten segít az életmentőnek.

Indítás. Kedves gyermekek! Az iskolában és otthon sokszor halljátok, hogy gondolkoznia, elmélkednie kell az embernek, akkor jut előbbre a tanulásban s az életben általában. És ez helyes is! De ne gondoljátok azt, hogy gondolkodással, okoskodással, töprengéssel mindent el lehet érni és mindenen elég csak gondolkodni! Evának, Jónásnak és ennek a János mesternek éppen a sok gondolkodás volt a veszte. Éva gondolkodott rajta, hogy szakítson-e a tiltott fáról, vagy nem; Jónás fontolgatta, hogy menjen-e Ninivébe, vagy nem; János latolgatta: mentsen-e életet, vagy nem? Beszéljük meg most pár szóval, vajjon szabad-e azon is mindig csak gondolkodni, hogy tegyünk-e valamit az Istenért, s a pusztulásnak kitett emberekért? Vannak is olyanok, akik mihelyest meghallják, hogy kíván tőlük valamit Isten, nem okoskodnak, szinte gondolkodás nélkül igent mondanak. Ilyen volt például közülünk N. N. De vannak olyanok, akik elkezdenek töprenkedni, mikor elhangzik a szeretetteljes hívó szó: „Jöjjetek ti is a Missziói Gyermekszövetségbe, hogy legyen már olyan pogány gyermek, akit a magyar evangélikus gyermekek segítenek el az Úr Jézushoz."

Aranymondás: Lukács 9, 62: Valaki az eke szarvára veti kezét és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.

A *záróima* tartalma: Bármelyik próféta, ki az ókorban vagy újabban élt, azokra az eseményekre, amiket most a világban láthatna, felemelné szavát: Térjetek a jó utra emberek, mert Isten számon kéri, hogy mit tesztek a saját lelketekért és a mások lelkéért! Higyjetek az Úr Jézus Krisztusban és kövessétek alázatos, engedelmes szívvel! Kérjük Isten segítségét, hogy támasszon ma is prófétákat és mi megértsük az intéseket és engedelmeskedjünk a legnagyobb prófétának: Jézus Krisztusnak. Miatyánk . . .

Záróének: Jézus, légy a mi oltalmunk, Erős várunk s bizodalmunk Mi teljes életünkben. Csak ott van öröm, hol Te vagy, Kérünk hát, minket el ne hagyj Semminemü ügyünkben. Ha baj És jaj ér bennünket, bús szívünket bátorítsad, Érdemeddel vidámítsad. (Dallama: Tündöklő hajnali csillag.) N. J.

Egy hétfői reggelen történt,

amikor szobánkat áttakarítottam, a Moody kisasszonytól vasárnap d. u. kapott képes bibliai vers a padlóra esett. Lehajoltam érte és e szavakat olvastam: „Igaz beszéd ez és mindenképen méltó, hogy ahoz ragaszkodjunk, hogy a Krisztus Jézus jött a világra, hogy a bűnösöket megtartsa, kik közül első én vagyok.“ I. Tim. 1, 15. — Mint villám futotta át a lelkemet, „hogy a bűnösöket megtartsa, kik közül első én vagyok,“ — tehát Jézus az *én* Megváltóm, meghalt az *én* bűneimért. Végtelen béke és boldogság töltötte be lelkemet. Hisz eddig is tudtam, hogy Jézus a Megváltó, de most el tudtam hinni, hogy az *én* Megtartóm, hogy Jézus drága vére *én* érettem folyt, s hogy az *én* bűneimet hordozta a keresztfán és hogy Isten megváltott gyermeke vagyok az Ő ingyen kegyelméből és életemet neki szenteltem.“ (Kunst Irén 1934. elején írt önéletrajzi vázlatából: 1887-ből.)

Adjunk hálát!

1. A testbe és a keresztre szállt Igéért, Aki hirdettetni és hódítani kíván az új évben is. Általunk is.

2. Kunst Irén életéért; minden áldásért, melyet ott künn a kinaiak között s itthon köztünk — szinte felekezeti különbség nélkül maga után hagyott.

3. Az alliance gondolatban, az örszes keresztyének egységre kötelezett mivoltában rejlő, intő, fegyelmező, termékenyítő és végül is összehozó erőkért.

Imádkozzunk!

1. Hogy az új évben sokan felismerhessék, — azok, akik már felismerték, sokszor megújulhassanak — abban az összetörő, de Jézushoz siettető világosságban, „akik közül első vagyok én“.

2. A Harangszó kolportőrjeiért: Takács János lelkész és Karáth Imre tanító rögtörő szolgálatáért, hogy az igen áldott és többre is biztató sikerrel járjon.

3. A Missziói Lapok új évfolyamáért, hogy az minél több örömet és ébresztést vihessen a régi olvasókhoz és szerezhessen sok új hűséges olvasót.

4. Január 6-án a vasárnapra eső Vizkereszt-i missziói istentiszteletekért és ünnepélyekért.

A misszióról való megemlékezésre szenteljük oda minden hónap második keddjének estéjét. A január 8.-i megemlékezés alapigéjét Kunst Irén életfordulatának vezérigéjéből: I. Tim. 1, 15-ből vesszük.

HIREK.

Lapunk olvasóinak, missziói munkatársainknak az Úrtól áldott és az Érte való életben is mélyebbre vívó újesztendőt kívánunk. I. Korinthus 1, 2—3. Lapunk jelen számát mutatványképen többeknek, főleg lelkész és tanító testvéreinknek is megküldjük. Kérjük tehát legkésőbb február 15-ig az előfizetési díjat beküldeni, vagy egyébként jelezni, hogy a lapot megrendelik. Régi előfizetőknél a díj beküldésével tovább is várunk, de a hátrálékosok közül a februári számot csak azoknak küldjük, akik hátralékukat jan. 15-ig beküldik. Kérjük a hátráléknak még e hóban való beküldését

A jubileumi esztendő utolsó összejövetele volt a bpesti tagok dec. 11.-i órája. A kitüzött programm előtt mély megindultsággal emlékeztünk meg Kunst Irén nov. 9-én történt elhunytáról. Suiningben, egy előttünk eddig ismeretlen kinai helységben érte utól a tifusz. Bár részleteket még mindig nem tudunk, az ismeretlen hely neve mutatja, kogy épen missziói uton, tehát munkában találta őt az Úr. Gáncs Aladár ismertette életrajzát és méltatta künti és itthoni munkásságát. Ezzel még nincs leróva kegyeletünk az ő emléke iránt, amennyiben református testvéreinkkel közösen fogunk tartani egy nagyobbméretű emlékünnepélyt — Németh Gyula szekszárdi lelkész kedves megemlékezést készített Warneck Gusztávról, a misszió tudományának megalapítójáról és a missziói konferenciák kezdeményezőjéről. A megemlékezést különösen meleggé tette a tanítványi hála, amennyiben az agg tudósnak maga a

szerző is még személyes tanítványa volt. Az életrajzi ismertetést születésének 100. évfordulója alkalmából külön cikkben találják olvasóink. A záró bibliamagyarázatot Danhauser László, egyesületi jegyző tartotta. Lukács 2, 25—32 alapján mutatta be az agg Simeont, miut ádventi s egyben igazi missziói alakot. Akinek igérete van, az tud várni s az mer a pogányok megtérésére is gondolni. — A női csoport összejövetelén Mokry Eszter ismertette egy iskolaépítés történetét a Lipcsei Misszió indiai területén. — Legközelebbi összejövetelünk jan. 8-án este fél 6-kor lesz. Munkamegbeszélést tartunk. Urbán Ernő honvédlelkész ad elő: A Misszió legújabb problématikája — címmel. Bibliamagyarázatot tart Gáncs Aladár. A női csoport összejövetele fél 5-kor kezdődik. Tárgy: a febr. 12-iki szeretetvendégség és missziói tombola elkészítése. Mindenkit szeretettel látunk. Üllői ut 24.

Jancsó András. Még egy gyászunk volt. Dec. 11.-i óránkon meg kellett emlékeznünk 1933. évi nyári konferenciánk kedves házigazdájának, Jancsó András kardoskuti lelkésznek hirtelen történt elhunytáról. Épen egy nagyobb gyülekezetbe való beiktatása előtt állt. A magyar lelki ébredésnek hűséges, csendes munkása volt. Felújult előttünk az, amit az említett konferencia bucsuzója alkalmával Dr. Molnár Gyula mondott róla a Filippi levél egyik helyét idézvén az alföldi éjszakában: „Akik között fényletek, mint csillagok e világon.“ Özvegyét és két árváját az Úr végheteten irgalmába alánljuk. 16. Zsolt. 8—9.

A soproni theológián hirdetett jubileumi pályázatunkon a jutalmat Kendeh György IV. éves hallgató nyerte el. A gyermekistentiszteletre szóló missziói prédikáció alapigéje Máté 16, 15. és Máté 10, 16. Alapgondolata: „A haldoklónak is az életet hirdetni — ez az igazi egyház igazi missziója.“

Titkárunk részt vett a Ref. Külmissziói Szövetség dec. 10.-i választmányi ülésén. Itt került megbeszélésre Kunst Irén emlékének megörökítése, a közösen rendezendő emlékünnepély, kiadandó emlékkönyv, diapozitiv sorozat és alapítvány ügye.

Az alliance évkezdő imahetének keretében január 8 án este 7 órakor a Deák-téri templomban lesz felekezetközi ünnepély. „A bűnvalló egyház“ és „A hálaadó egyház“ — címen két előadás hangzik el. Az előbbire Túróczy Zoltán győri lelkészt, az utóbbira Dr. Kiss Ferenc budapesti orvos-professzort kérte fel a rendezőség. Üllői uti óránkat úgy fejezzük be, hogy a tagok a Deák-téri ünnepélyen is résztvehessenek.

Közös külmissziói bizottságunk január 8 án este 1/49-kor az alliance ünnepély után tart összejövetelt Broschkó G. Adolf volt pénztárosunk irodájában. Deák tér 4.

Meyner Theodor indiai missziói esperestől kedves levelet kaptunk. Köszönetét küldi mindazoknak. akik körutja alkalmával őt oly sok szeretettel fogadták s üdvözli mindazokat, akik előadásait hallgatták.

A Lipcsei Misszió kérésére ezuttal először küldtünk adományt közvetlen Indiába: 250 P-t. Reméljük, hogy negyedévenként tudunk ennyit küldeni.

Gyermekszövetségeink fejlődésében újabb örömünk lehet. Atsóságon Balázs Béla lelkész vezetésével 121 gyermek csatlakozott. 3 csoport van. Szakály Dezső és neje, valamint Nagy István tanítók fáradoznak velük. Kisköcskön Molnár Dezső tanító vezetésével 50 gyermek van. Soltvadkerten Sikter András lelkész és neje alapították meg 50 gyermekkel a szövetséget. Budapesten a Baar-Madas leánynevelő intézetben Dr. Streck Laura vallástanárnőnek van kis missziói csoportja. A tagok száma 1801.

A febr. 12.-i tombolához ismét kérjük egyesületünk tagjait és vidéki csoportjait, hogy szíveskedjenek felajánlani ajándéktárgyakat legkésőbb jan. 15-ig. Az eddig felajánlottakat máris hálásan köszönjük. Mint tudvalevő a gyermekek közül azok vesznek részt a sorsolásban, akik 1934. folyamán 1 P értéket adtak bélyegek vásárlása kapcsán a misszióra. A sorsolást azonban kiegészítjük felnőttek számára is. A tombolajegyek árát a multkor tervezett 1 P helyett 50 fillérre vesszük. A szeretetvendégség, amelynek keretében e tombolát tartjuk, febr. 12-én este fél 6-kor kezdődik a Ker. Ifjusági Egyesület Horánszky u. 26. szám alatti helyiségében.

Vizkereszt napja vazárnapra esvén ez évben, különösen várjuk, hogy több helyen kihasználják külmissziói ünnepélyek rendezésére ezt a sajátosan külmissziói ünnepünket. Nagyon kérjük, hogy az ünnepélyekről titkárunk címére legkésőbb jan. 15-ig *minden helyről* egy kis hírt kaphassunk. (Gáncs Aladár, Bpest, XIV., Hermina ut 35/d.)

Akiknek Kunst Iréntől levelük van a régebbi vagy újabb időből olyan tartalommal, mely életrajzához forrásanyagot nyújtana, vagy mások építését szolgálhatja, azokat kérjük, hogy vagy eredetiben, vagy pontos másolatban szíveskedjenek azt megküldeni titkárunk címére. Ugyanígy köszönettel fogadunk fényképeket is.

Pestszentlőrincen Salfer Károly lelkész rendezésében missziói vallásos estélyünk volt nov. 18-án. Gáncs Aladár tartott előadást az újkori misszió csodálatos életű megindítójáról: Carey Vilmosról halálának 100 éves fordulóján. Rimár Ibolya szavalt, Zarándi Attila énekelt, Hofbauer György saját szerzésű missziói versét adta elő. Oltári szolgálatot a helyi lelkész végzett. Pestszentlőrinc arról nevezetes, hogy meg merte hívni Kunst Irén misszionáriusnőt két évvel ezelőtt, amikor a templomépítés legnagyobb gondjai közt égett a gyülekezet és nem sajnált 26 P-t adni a misszióra akkor, amikor minden fillér kellett saját templomára. És mégis — nemcsak áll a maga nemében ritka szép templom, de már egy fillér adósság sincs rajta. Soha sem veszít az, aki a maga aranyát a misszió Urának királyi koronájába adja.

„Félelmetes Tibet." A Református Külmissziói Szöv. kiadásában Draskóczy László és Virágh Sándor szerkesztésében jelent meg 6 iv terjedelemben ez a mű, amely a világmisszió s a magyar külmisszió köréből vett témákkal és elvi kérdésekkel foglalkozó 8 cikket tartalmaz. Gyakorlati szempontkól értékes Virágh Sándor „A szószék és a misszió" című értekezése. A magyar külmisszió történetéből található néhány adat György Antalnak „Mohamedán missziói vonatkozások a török hódoltság alatt a magyar református egyházban" című dolgozatában; ebben a tanulmányban olvasom, hogy „az evangélikus egyház missziói törekvéseit nem választhatjuk el a református missziói törekvésektől. Maguk a reformátorok, a reformáció első megindítói az ágostai hitvallás követői voltak." A kiadvány alkalmas arra, hogy a külmisszió iránt az érdeklődést felkeltse; általában azonban a benne foglalt értekezések kényszerűségből nagyon rövidek ahhoz, hogy a tárgyalt témákkal behatóan foglalkozhassanak. Különösen érezhető ez Draskóczy Istvánnak „A keleti misszió hármas arca" című tanulmányában. Hozzá kell tennünk, hogy adott keretek közt bővebben nem lehetett a tárgyat feldolgozni s kétségtelen, hogy a kiadvány így változatosabb lett s bizonyára céljának, a külmisszió népszerűsítésének is jobban megfelel.

Kimutatás

a magyarhoni ág. hitv. evang. Misszióegyesület pénztárába 1934. évi nov. 20-tól dec. 20-ig beérkezett összegekről:

Tagdíjak: Janoszky Ilona Nyiregyháza 3.—, özv. Kertész Lajosné Várpalota 1.—, vitéz Sréter Ferenc Szügy 4.—, Benzing István 3.—, Németh Gyula lelk. Szekszárd 3.— P.

Offertoriumok: Dec. 11.-i Üllői uti bibliaórán 2.57, Bpest fasori templom pünkösdi missziói perselye 44.37 P.

Meyner Tivadar missziói prépost körutja alkalmából: Lajoskomárom 20.— Győr 27.20, Orosháza 33.40, Sopron 27.— P.

Adományok: „Atom" Bpest 3.—, Konfirmáltak egylete Pestsztlőrinc 1 35, Schmickl Gizella Győr 3.—, Salamon Juliska Győr 2 —, Dombóvári imaórások 5.—, Győri szeretetház lakói 12.29 P.

Perselygyűjtések: özv. Kertész Lajosné Várpalota 4.—, Győrszabadhegyi hívek —.84, Lusztig Kató Bpest 3.04, Horváth Zsuzsanna Győr 5.22, Győri lelk. hiv. 6.10 P.

Gyermekszövetség: Bpest-Angyalföld 4.— P.

Előfizetés a Missziói Lapokra: Janoszky Ilona 1.—, özv. Kertész Lajosné 1.—, Piri Károly 2.—, Németh Gyula 1.— P.

Szeretettel kérem a tagokat és a hittestvéreket, hogy a szelvényen megírni szíveskedjenek, mily címen: tagdíj, offertórium, gyűjtés vagy adomány címén könyvelendő el a küldött összeg. Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1934. évi december hó 20. *Rimár Jenő pénztáros*
Csekkszámla száma 16.188. VII., Gizella ut 28. fsz. 1.

Németh Vilmos könyvnyomdája Szentgotthárdon.